

sit Parti forlangte, at vi for at støtte ham skulde gøre noget, der vilde staa i Strid med Venstres gamle Principper og Program, og jeg hørte meget opmærksomt paa det ærede Medlem, men jeg maa tilstaa, at jeg blev i højeste Grad skuffet, thi hvad det ærede Medlem nævnte, kunde, som jeg nu nærmere skal begrunde, aldrig i Verden være et Punkt, hvorpaa det kan siges, at Venstres Sag er svigtet. Det ærede Medlem nævnedes Ministerens Udtalelser om, at han ikke havde nogen stor Tro til, at vi, naar vi igen skulde til at ordne Danmarks Forsvar, hvilket jo ikke ligger for i Øjeblikket, vilde komme væsentlig ned med Militærudgifterne, saa længe Forholdene i Europa vare saadanne, som de vare, at ingen af de andre Magter, hverken store eller smaa havde begyndt at indskrænke deres militære Udgifter. Det var det, Ministeren sagde, hverken mere eller mindre. Nu siger det ærede Medlem til mig, at naar jeg ikke af den Grund vilde rende fra mit gamle Parti og blive Modstander af Konseilspræsidenten, saa er der gravet en Grav, som vi falde i, og vi maa se til at faa den kastet til, for ellers sker der Ulykker. Men Sagen er jo den, at det ligger for det første slet ikke for i Øjeblikket, men den ærede Minister har jo udtalt, ikke een Gang, men tvende Gange her i Tinget, at for denne Sag skulde endelig ordnes, vilde det danske Folk blive spurgt ad. Ja, men naar nu Situationen foreligger saaledes, hvor er saa Graven, som vi kunne falde i? Saa forekommer det mig, at hvis den højtærede Konseilspræsident fremkommer med et Forslag og forlanger, at det danske Folk skal give det sin Tilslutning, og det er i Strid med Venstres gamle Standpunkter, Principper og Program, er Tiden til at træde op derimod, men ogsaa først da. Derfor siger jeg, at kan det ærede Medlem for Ringsted ikke anføre andre Grunde for, at vi have svigtet Venstres gamle Standpunkt ved at følge Ministeren, da han dannede sit Ministerium, saaduer det, han har anført, ikke, aldeles ikke. Jeg maa derfor atter bede det ærede Medlem: vil han ikke nævne mig et Punkt, paa hvilket Konseilspræsidenten har forlangt, at vi skulle svigte Venstres gamle Ideer ved at følge ham. Med Hensyn til den ærede Ministers Tro, saa maa han tro der saa meget, som han vil, det kommer ikke mig ved i den Forstand, men hvad der kommer mig ved, er, at Konseilspræsidenten har lovet, at denne Sag ikke skal blive ordnet, før det danske

Folk er blevet spurgt ad, og saa er der intet gaaet i Stykker ved det, som Ministeren har udtalt, at han tror ikke, det vil blive saadan og saadan. Efter at Forsvarskommissionen har fremlagt sin Betænkning, vil Regeringen altsaa fremkomme med sit Forslag paa den Maade som jeg nævnedes.

Dernæst vil jeg vende mig til det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen), der anførte de Grunde for Københavns Befæstning, som jeg har hørt 116 Gange baade i Folketinget og udenfor denne Sal. Nu er Højre dog bleven enig med os, saaledes at det siger, at det vil være med til kun at forsvare Danmarks Neutralitet. Men saa siger jeg som Lægmand, jeg kan ikke begribe, at Københavns Befæstning i det Omfang, den nu har, vitterlig kan forsvares, saaledes at det betyder noget, det kan ikke nytte, at vi bære os ad som nede ved Dannevirke, at vi har en lang Linie, men ikke kunne besætte den, og skal Københavns Befæstning besættes for Alvor, skal der mange Soldater til. Naar Danmarks Neutralitet kan krænkes dels i Jylland, dels ved Bælterne, saa forstaar jeg ikke, hvorledes vi kunne forsvare Danmarks Neutralitet derved, at vi have en Fæstning i København. Der kunde være Tale om det i 1864, da vi vare stærkest til Søs, men siden da er der sket det, at vi ikke paa noget Punkt kunne hamle op med Tyskland eller nogen anden Magt paa det sømilitære Omraade, og saa maa Forbindelsen mellem Landsdelene være afskaaret, saa snart vi have Krig, og saa gad jeg vide, hvorledes vi skulde kunne værne Neutraliteten med en Fæstning saa stor, at vi ikke kunne besætte den. Dertil kommer saa Ulykken med den $\frac{1}{2}$ Million Mennesker, som blive indelukkede her, og som lide Sult o. s. v. foruden alle Fjendens Ødelæggelser. Derfor have vi Venstremænd alle Tider været imod Københavns Landbefæstning, og det have vi hævdet i over en Menneskealder, og allerede 10 Aar, før det første Spadestik blev gjort til Københavns provisoriske Befæstning, har jeg staaet her og været med til at bekæmpe den med alle de saglige og politiske Grunde, som vi Lægfolk ansaa for udmærkede i denne Sag. Dermed skal jeg forlade det ærede Medlem og sige, at jeg har ikke faaet Svar paa det endnu og jeg har ikke hørt, hvorledes vi skulde forsvare Danmarks Neutralitet, naar den blev krænket ved Store Bælt og i Jylland, ved Hjælp af Fæstningen ved København.

Saa vender jeg mig til det ærede